

“মৰমৰ সন্তানসকল – সকলোতকৈ ডাঙৰ বেমাৰ হ’ল দেহ-অভিমানৰ, ইয়াৰ কাৰণেই পতন হৈছে, সেইকাৰণে এতিয়া দেহী-অভিমानी হোৱা”

প্ৰশ্নন: তোমালোক সন্তানসকলৰ কৰ্মাতীত অৱস্থা কেতিয়া হ’ব?

উত্তৰ: যেতিয়া যোগবলেৰে কৰ্মভোগৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিবা। পূৰ্বা দেহী-অভিমानी হ’ব। এই দেহ-অভিমানৰেই ৰোগ সকলোতকৈ ডাঙৰ, ইয়াৰ কাৰণে সৃষ্টি পতিত হৈ গৈছে। দেহী-অভিমानी হোৱা তেতিয়া সেই আনন্দ, সেই নিচা থাকিব, চলনৰো শূধৰণি হ’ব।

গীত: ৰাত কে ৰাহী থক মত জানা... (নিশাৰ পথিক ভাগৰি নপৰিবা...)

ওঁম্ শান্তি। পথিকৰ অৰ্থতো সন্তানসকলে শুনিলে, তোমালোক বৰহমা মুখ বংশাৱলী বৰাহমণসকলৰ বাহিৰে অন্যতো কোনেও বুজাব নোৱাৰে। তোমালোক যিসকল দেৱী-দেৱতা আছিল, হওতে মনুষ্যই আছিল কিন্তু তোমালোকৰ চৰিত্ৰৰ বহুত ভাল আছিল। তোমালোক সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পন্ন আছিল। তোমালোক বিশ্বৰ মালিক আছিল। হীৰাতুল্যৰ পৰা কড়িতুল্য কেনেকৈ হ’লা, এয়া কোনো মনুষ্যই নাজানে। তোমালোকেও পুৰুষাৰ্থৰ কৰমানুসৰি পৰিৱৰ্তন হৈছা। এতিয়া তোমালোক দেৱতা হোৱা নাই। পুনৰুজ্জীৱিত হৈ আছা। কোনোবা অলপ সলনি হৈছে, কাৰোবাৰ 5 শতাংশ, কাৰোবাৰ 10 শতাংশ... চৰিত্ৰৰ সলনি হৈ যায়। জগতৰ লোকে এইটো গম নাপায় যে ভাৰতেই স্ৰ্গ আছিল, এনেকৈ কয় যে যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে ভাৰতত দেৱী-দেৱতা আছিল, তেওঁলোকৰ এনেকুৱা গুণ আছিল যে তেওঁলোকক ভগৱান ভগৱতী বুলি কৈছিল। এতিয়াতো সেই গুণ নাই। মনুষ্যই বুজিব নোৱাৰে, ভাৰত যি ইমান চহকী আছিল, সেই ভাৰতৰ আকৌ পতন কেনেকৈ হ’ল। সেয়াও পিতাইহে বহি বুজায়। তোমালোকেও বুজাব পাৰা, যাৰ চৰিত্ৰৰ শূধৰণি হৈছে। পিতাই কয় - হে সন্তানসকল তোমালোক যেতিয়া দেৱী দেৱতা আছিল তেতিয়া আত্ম-অভিমानी আছিল আকৌ যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হ’ল তেতিয়া দেহ-অভিমानी হৈ গ’লা। এই দেহ-অভিমানৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ বেমাৰ তোমালোকৰ লাগি গ’ল। সংযয়ুগত তোমালোক আত্ম-অভিমानी আছিল, বহুত সুখী আছিল, কোনে তোমালোকক এনেকুৱা কৰি তুলিলে? এইটোও কোনেও নাজানে। পিতাই বহি বুজায় - তোমালোকৰ পতন কিয় হ’ল। নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি গ’লা। ভাৰত একেবাৰে কড়িতুল্য (ৰথ ন’ট এ পেনি) হৈ গ’ল। তাৰ মূল কাৰণ কি? দেহ-অভিমান। এয়াও নাটক ৰচি থোৱা আছে। মনুষ্যই এইটো নাজানে যে ভাৰত ইমান চহকী আছিল আকৌ গৰিব (দুখীয়া) কেনেকৈ হ’ল, আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলোঁ আকৌ আমি কেনেকৈ ধৰ্ম ভৰষ্ট, কৰ্ম ভৰষ্ট হ’লোঁ। পিতাই বুজায়, ৰাৱণ ৰাজ্য হোৱা বাবে তোমালোক দেহ-অভিমानी হ’লা, তেতিয়া তোমালোকৰ এনেকুৱা অৱস্থা হ’বলৈ ধৰিলে। চিৰিও দেখুওৱা হৈছে – কেনেকৈ পতন হ’ল, কড়িতুল্য হোৱাৰো মুখ্য কাৰণ হ’ল দেহ-অভিমান। এয়াও পিতাই বহি বুজায়। শাস্ত্ৰবিলাকত কল্পৰ আয়ুস লাখ লাখ বছৰ বুলি লিখি দিছে। বৰ্তমান সময়ত বুদ্ধিমান হৈছে খ্ৰীষ্টানসকল। তেওঁলোকেও কয় – যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে পেৰাডাইজ (স্ৰ্গ) আছিল, ভাৰতবাসীয়ে এইটো বুজিব নোৱাৰে যে প্ৰাচীন ভাৰতেই আছিল যাক স্ৰ্গ, হেভেন বুলি কোৱা হয়। আজিকালিতো ভাৰতৰ সম্পূৰ্ণ ইতিহাস-ভূগোলক নাজানেই, কিছুমান সন্তানে অলপ জ্ঞান পালেই দেহ-অভিমানত আহি যায়। এনেকৈ ভাবে যে মোৰ নিচিনা কোনো নাই। পিতাই বুজায় - ভাৰতৰ এনেকুৱা দুৰ্দশা কিয় হ’ল? বাপু গান্ধীয়েও কৈছিল – পতিত-পাৱন আহক, আহি ৰামৰাজ্য স্থাপন কৰক। আত্মাই নিশ্চয় কেতিয়াবা পিতাৰ পৰা সুখ পাইছিল, সেয়েহে পতিত-পাৱনক স্মৰণ কৰে।

পিতাই বুজায় - মোৰ সন্তান যি শূদ্ৰৰ পৰা সলনি হৈ বৰাহমণ হয় তেওঁলোকে পূৰ্বা দেহী-অভিমानी নহয়। বাৰে বাৰে দেহ-অভিমানত আহি যায়। এইটো হৈছে সকলোতকৈ পুৰণা ৰোগ, যাৰ কাৰণে এনেকুৱা অৱস্থা হ’ল। দেহী-অভিমानी হ’বলৈ বৰ পৰিশ্ৰম হয়। যিমানে দেহী-অভিমानी হ’ব সিমানে পিতাক স্মৰণ কৰিব। আকৌ অপাৰ আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। গায়ন কৰা হয় – চিন্তা আছিল সিপাৰে বৰহমত থকা পৰমেশ্বৰৰ তেওঁক পাই গ’লোঁ, তেওঁৰ পৰা 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। বাকী কি লাগে। তোমালোক কেৱল দেহী-অভিমानी হোৱা, মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। লাগিলে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থকা। গোটেই জগত দেহ-অভিমানত আছে। ভাৰত যি ইমান উচ্চ আছিল সেই ভাৰতৰ পতন হ’ল। ইতিহাস-ভূগোল কি, এয়া কোনেও ক’ব নোৱাৰে। এই কথাবোৰ কোনো শাস্ত্ৰত নাই। দেৱতাসকল আত্ম-অভিমानी আছিল। জানিছিল যে এটা শৰীৰ এৰি আন এটা ল’ব লাগে। পৰমাত্ম-অভিমानी নাছিল। তোমালোকে যিমান পিতাক স্মৰণ কৰিবা, দেহী-অভিমानी হৈ গৈ থাকিবা সিমানে বেছি মধুৰ হ’ব। দেহ-অভিমানত আহিলেই হাই-কাজিয়া, বান্ধৰামি আহি যায়, এয়া পিতাই বুজায়। এই বাবায়ো বুজি আছে। সন্তানসকল দেহ-অভিমানত আহি শিৱবাবাক পাহৰি যায়। ভাল ভাল সন্তান দেহ-অভিমানত থাকে। দেহী-অভিমानी নহয়ই। তোমালোকে যিকোনো লোককে এই বেহদৰ ইতিহাস-ভূগোল বুজাব পাৰা। যথায়থ সূৰ্যবংশী চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী আছিল। নাটকৰ বিষয়ে কোনেও গম নাপায়। ভাৰত যি ইমান অৱনমিত হ’ল, পতন হোৱাৰ মূলতে হ’ল দেহ-অভিমান। সন্তানসকলৰো দেহ-অভিমান আহি যায়। এইটো বুজি নাপায় যে আমাক নিৰ্দেশনা কোনে দিয়ে। সদায় বুজিবা যে শিৱবাবাই কয়। শিৱবাবাক স্মৰণ নকৰে

কাৰণেই দেহ-অভিমানত আহি যায়। গোটেই জগতখন দেহ-অভিমानी হৈ গৈছে সেইবাবে পিতাই কয় – মামেকম্ স্মৰণ কৰা, নিজক আত্মা বুলি বুজা। আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনে, ভূমিকা পালন কৰে। পিতাই কিমান ভালদৰে বুজায়। যদিও ভাষণ বহুত ভালকৈ দিয়ে কিন্তু চলনোতো ভাল হ'ব লাগে নহয় জানো। দেহ-অভিমান থকাৰ কাৰণে অনুতৰ্ণ হৈ যায়। সেই আনন্দ বা নিচা নাথাকে। তেতিয়া তেওঁলোকৰ দ্বাৰা ডাঙৰ বিৰ্কমও হয়, যাৰ কাৰণে ভীষণ শাস্তিৰ ভাগীদাৰ হৈ যায়। দেহ-অভিমानी হোৱাৰ কাৰণে বহুত লোকচান হয়। বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। পিতাই কয় – এয়া ঈশ্বৰীয় বিশ্ব চৰকাৰ হয় নহয় জানো। মোৰ; ঈশ্বৰৰ চৰকাৰৰ সোঁহাত হ'ল ধৰ্মৰাজ। তোমালোকে ভাল কৰ্ম কৰা তেতিয়া তাৰ ফল ভাল পোৱা। বেয়া কৰ্ম কৰিলে তেতিয়া তাৰবাবে শাস্তি খোৱা। সকলোৱে গৰ্ভ কাৰাগাৰত শাস্তি খায়। তাৰ ওপৰতো এটা কাহিনী আছে। এই সকলোবোৰ কথা এই সময়ৰ। মহিমা এজন পিতাৰ। অন্য কাৰো মহিমা নাই সেইকাৰণে লিখা হয় ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ জয়ন্তী হীৰাতুল্য। বাকী সকলো কড়িতুল্য। শিৱবাবাৰ বাহিৰে কোনেও পাৱন কৰি তুলিব নোৱাৰে। পাৱন হয় আকৌ ৰাৱণে পতিত কৰি তোলে। যাৰ কাৰণে সকলো দেহ-অভিমानी হৈ গ'ল। এতিয়া তোমালোক দেহী-অভিমानी হোৱা। এই দেহী-অভিমानी অৱস্থা 21 জন্মলৈ থাকে। গতিকে মহিমা এজনৰ গায়ন কৰা হয়। ভাৰতক স্ৰব্ধ কৰি তোলেঁতা শিৱবাবা হয়, এইটো কোনেও গম নাপায় যে শিৱবাবা কেতিয়া আহিল, তেওঁৰ ইতিহাসতো প্ৰথমে জানিব লাগে। 'শিৱ' বুলি কোৱাই হয় পৰমপিতা পৰমাত্মাক।

তোমালোকে জানা যে দেহ-অভিমানৰ কাৰণে পতন হয়। এনেকুৱা হ'লেহে তেতিয়া পিতা উত্থান কৰিবলৈ আহিব। উত্থান আৰু পতন, দিন আৰু ৰাতি, জ্ঞান সূৰ্য প্ৰকট হ'ল, অজ্ঞানৰ অন্ধকাৰ নাশ হ'ল। সকলোতকৈ বেছি অজ্ঞানতা হৈছে এই দেহ-অভিমান। আত্মাৰ বিষয়ে কোনেও গম নাপায়। আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কৈ দিয়ে গতিকে কিমান পাপ আত্মা হৈ গৈছে সেইকাৰণে পতন হৈছে। 84 জন্ম লৈছে, চিৰি অৱনমিত হৈ আহিছে। এই খেল ৰচি থোৱা আছে। এই বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোলৰ বিষয়ে তোমালোক সন্তানসকলে জানা অন্য কোনেও নাজানে। বিশ্বৰ পতন কেনেকৈ হ'ল। তেওঁলোকেতো ভাবে যে বিজ্ঞানৰ দ্বাৰা বহুত উন্নতি হৈছে। এইটো নুবুজে যে সৃষ্টি আৰুহে পতিত নৰক হৈ গ'ল। দেহ-অভিমান বহুত আছে। পিতাই কয় – এতিয়া তোমালোক দেহী-অভিমानी হ'ব লাগে। ভাল ভাল মহাৰথী অনেক আছে। জ্ঞান বৰ ভালকৈ শুনে কিন্তু দেহ-অভিমান পূৰা আঁতৰা নাই। দেহ-অভিমানৰ কাৰণে কিছুমানৰ কেৰাধৰ অংশ, কিছুমানৰ মোহৰ অংশ, কিবা নহয় কিবা আছে। চৰিত্ৰৰ শুধৰণি হ'ব লাগে। বহুত মধুৰ হ'ব লাগে। সেয়ে দৃষ্টান্ত দিয়ে – সিংহ ছাগলীয়ে একেলগে পানী খায়। তাত এনেকুৱা কোনো দুখ দিয়া জন্তুও নাথাকে। এই কথাবিলাকো কাচিৎহে কোনোবাই বুজি পায়। বুজোঁতাসকল কৰমানুসৰি হয়। কৰ্মভোগ সমাপ্ত হৈ যাওক, কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ যাওক, এইটো কঠিন। বহুত দেহ-অভিমান আছে। গমেই নাপায় – আমাক এই মত কোনে দিয়ে। শ্ৰীমত, শ্ৰীকৃষ্ণৰ দ্বাৰা কেনেকৈ পাবা। শিৱবাবাই কয় এওঁৰ অবিহনে শ্ৰীমত কেনেকৈ দিম। এইখন মোৰ স্থায়ী ৰথ। দেহ-অভিমানত আহি ওলট-পালট কাম কৰি অবাবতে নিজৰ ধ্বংস নকৰিবা। নহ'লে ফলাফল কি হ'ব! বহুত কম (সাধাৰণ) পদ পাবা। পঢ়াসকলৰ আগত নপঢ়াসকলে মূৰ দোৱাব। বহুতে কয় – ভাৰতৰ ইতিহাস-ভূগোল যি সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগিছিল সেয়া নাই। গতিকে তেওঁলোকক বুজাবলগীয়া হয়। তোমালোকৰ বাহিৰে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। কিন্তু দেহী-অভিমानी স্থিতি লাগে, তেওঁহে উচ্চ পদ পাব পাৰে। এতিয়াতো কৰ্মাতীত অৱস্থা কাৰো হোৱা নাই। এওঁৰ (বৰহমা বাবাৰ) ওপৰত বহুত জঞ্জাল আছে। কিমান চিন্তা থাকে। হওঁতে বুজি পায় যে সকলো নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি হয়। তথাপিও বুজাবৰ কাৰণেতো যুক্তি ৰচিবলগীয়া হয় নহয় জানো সেইকাৰণে বাবাই কয় তোমালোক বেছিকৈ দেহী-অভিমानी হ'ব পাৰা। তোমালোকৰ ওপৰত কোনো বোজা নাই, বাবাৰ ওপৰততো বোজা আছে। মুখ্যতো হৈছে প্ৰজাপিতা বৰহমা নহয় জানো। কিন্তু এইটো কোনেও গম নাপায় যে এওঁৰ শৰীৰত শিৱবাবা বহি আছে। তোমালোকৰ ভিতৰতো কিছুমানহে এইটো নিশ্চয়ত থাকে। গতিকে এই বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল জানিব লাগে নহয় জানো। ভাৰতত স্ৰব্ধ কেতিয়া আছিল, আকৌ ক'লৈ গ'ল? কেনেকৈ পতন হ'ল? এয়া কোনেও গম নাপায়। যেতিয়ালৈকে তোমালোকে নুবুজোৱা তেতিয়ালৈকে কোনেও বুজিব নোৱাৰে সেইকাৰণে বাবাই নিৰ্দেশনা দিয়ে। লিখা-পঢ়া কৰিছা যেতিয়া স্কুলত বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোলৰ বিষয়ে শুনাব লাগে। পতনৰ ওপৰত ভাষণ কৰিব লাগে। ভাৰত হীৰাতুল্য আছিল সেই ভাৰত আকৌ কড়িতুল্য কেনেকৈ হ'ল? কিমান বছৰ লাগিল? আমি বুজাওঁ। এনেকুৱা পুস্তিকা উৰাজাহাজৰ দ্বাৰা পেলাব পাৰা। বুজাওঁতাজন বৰ বুন্দিয়াক হ'ব লাগে। চৰকাৰে বিচাৰিলে তেতিয়া চৰকাৰেই প্ৰেক্ষাগৃহ, বিজ্ঞান ভৱন যিটো দিল্লীত আছে তালৈ সকলোকে নিমন্ত্ৰণ দিব লাগে। বাতৰিকাকততো প্ৰকাশ কৰিব লাগে। কাৰ্ডো সকলোলৈকে পঠিয়াই দিয়া। আমি আপোনাক গোটেই বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল আদিৰ পৰা অন্তলৈ বুজাওঁ। নিজেই আহিব, যাব। পইচাৰতো কথাই নাই। ধৰিলোৱা মই কাৰোবাক পালোঁ, উপহাৰ দিলে তেতিয়া আমি ল'ব নোৱাৰোঁ। সেৱা কৰিবৰ কাৰণে কামত লগাব, বাকী আমি ল'ব নোৱাৰোঁ। পিতাই কয় – মই তোমালোকৰ পৰা দান লৈ কি কৰিম যাৰবাবে পাছত ভৰপূৰ কৰি দিব লাগিব। মই বৰ চতুৰ বেপাৰী (দালাল) হওঁ। ভাল বাবু -

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) দেহ-অভিমানত আহি কোনো ওলোটো কাৰ্য কৰিব নালাগে। দেহী-অভিমानी হোৱাৰ পূৰা পূৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। নিজৰ চলন শুধৰাই

থাকিব লাগে।

(2) বহুত মধুৰ, শীতল হ'ব লাগে। ভিতৰত কেৰাধ মোহৰ যি ভূত আছে, সেয়া আঁতৰাই দিব লাগে।

বৰদান: সময়ৰ স্বেচ্ছা সম্পদ সফল কৰি সদায় আৰু সৰ্ব সফলতামূৰ্ত হোৱা
যিসকল সন্তানে সময়ৰ সম্পদ নিজৰ বা সকলোৰে কল্যাণৰ প্ৰতি ব্যৱহাৰ কৰে তেওঁলোকৰ সকলো সম্পদ স্বতঃ জমা হৈ
যায়। সময়ৰ মহৎব্যৱহাৰ জানি তাক সফল কৰোঁতাসকলে সংকল্পৰ সম্পদ, আনন্দৰ সম্পদ, শক্তিৰ সম্পদ, জ্ঞানৰ সম্পদ
আৰু স্বাস্থ্যৰ সম্পদ... এই সকলো সম্পদ স্বতঃ জমা কৰি লয়। কেৱল অৱহেলা কৰিবলৈ এৰি সময়ৰ সম্পদক সফল কৰা
তেতিয়া সদায় আৰু সৰ্ব সফলতামূৰ্ত হৈ যাবা।

শ্লোগান: একাগ্ৰতাৰ দ্বাৰা সাগৰৰ তলিত গৈ অনুভৱৰ হীৰা মুকুতা প্ৰাপ্ত কৰা মানেই অনুভৱী মূৰ্ত হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

মাতেশ্বৰী জীৰ অমূল্য মহাবাক্য

1) তমোগুণী মায়াক বিস্তাৰ:- সতোগুণী, ৰজোগুণী, তমোগুণী এই তিনিটা শব্দ কয় ইয়াক যথার্থভাৱে বুজাৰ আৱশ্যক। মনুষ্যই ভাবে এই
তিনিওটা গুণ একেলগে চলি থাকে, কিন্তু বিবেকে কি কয় – কি এই তিনিওটা গুণ একেলগে চলি আহি থাকেনে বা তিনিওটা গুণৰ ভূমিকা
বেলেগ বেলেগ যুগত থাকে? বিবেকেতো এনেকৈয়ে কয় যে এই তিনিওটা গুণ একেলগে নচলে যেতিয়া সৎযুগ হয় তেতিয়া সতোগুণ,
দ্বাপৰত ৰজোগুণ আৰু কলিযুগত তমোগুণ। যেতিয়া সতোগুণ থাকে তেতিয়া তমো, ৰজো নাথাকে, যেতিয়া ৰজোগুণ থাকে তেতিয়া আকৌ
সতোগুণ নাথাকে। এয়া মনুষ্যইতো এনেকৈয়ে বুজি বহি আছে যে এই তিনিওটা গুণ একেলগে চলি আহি থাকে। এনেকৈ কোৱাতো ভীষণ ভুল,
তেওঁলোকে ভাবে যেতিয়া মনুষ্যই সঁচা কয়, পাপ কৰ্ম নকৰে তেন্তে তেওঁ সতোগুণী কিন্তু বিবেকে কয় যেতিয়া আমি কওঁ সতোগুণ, তেন্তে এই
সতোগুণৰ অৰ্থ হ'ল সম্পূৰ্ণ সুখ অৰ্থাৎ গোটেই সৃষ্টি সতোগুণী। বাকী এনেকৈ নকয় যে যিয়ে সঁচা কয় তেওঁ সতোগুণী আৰু যিয়ে মিছা কয়
তেওঁ কলিযুগী তমোগুণী, এনেকৈয়ে জগতখন চলি আহিছে। এতিয়া যেতিয়া আমি সৎযুগ বুলি কওঁ, তেন্তে ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল গোটেই সৃষ্টিত
সতোগুণ সতোপ্ৰধান হোৱা উচিত। অৱশ্যে হয়, কোনো সময়ত এনেকুৱা সৎযুগী সৃষ্টি আছিল য'ত গোটেই সংসাৰ সতোগুণী আছিল।
এতিয়া সেই সৎযুগ নাই। এতিয়াতো হৈছে কলিযুগ অৰ্থাৎ গোটেই সৃষ্টিত তমোপ্ৰধানতাৰ ৰাজ্য। এই তমোগুণী সময়ত আকৌ সতোগুণ ক'ৰ
পৰা আহিল! এতিয়া হ'ল ঘোৰ অন্ধকাৰ যাক বৰহমাৰ ৰাতি বুলি কয়। বৰহমাৰ দিন হ'ল সৎযুগ আৰু বৰহমাৰ ৰাতি হ'ল কলিযুগ, গতিকে
আমি দুয়োকে মিলাব নোৱাৰোঁ।

2) কলিযুগী অসাৰ সংসাৰৰ পৰা সৎযুগী সাৰযুক্ত সৃষ্টিলৈ লৈ যোৱাতো একমাত্ৰ পৰমাংমাৰেই কাম:- এই কলিযুগী সংসাৰক অসাৰ সংসাৰ বুলি কয়
কয়? কিয়নো এইখন জগতত কোনো সাৰ নাই অৰ্থাৎ কোনো বস্তুতে সেই শক্তি নাই অৰ্থাৎ সুখ, শান্তি, পৱিত্ৰতা নাই, যি এই সৃষ্টিত
কোনো সময়ত সুখ শান্তি পৱিত্ৰতা আছিল। এতিয়া সেই শক্তি নাই কিয়নো এইখন সৃষ্টিত 5 ভূতৰ প্ৰৱেশতা হৈ আছে সেইকাৰণেই এইখন
সৃষ্টিক ভয়ৰ সাগৰ অথবা কৰ্ম বন্ধনৰ সাগৰ বুলি কয় সেইকাৰণেই মনুষ্য দুখী হৈ পৰমাংমাক আহ্বান কৰি আছে, পৰমাংমা আমাক ভৱ
সাগৰৰ পৰা পাৰ কৰা ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে নিশ্চয় কোনো অভয় অৰ্থাৎ নিৰ্ভয়তাৰো সংসাৰ আছে য'লৈ যাব বিচাৰে সেইকাৰণে এইখন
সংসাৰক পাপৰ সাগৰ বুলি কয়, যিখন পাৰ হৈ পুণ্য আংমা থকা সৃষ্টিলৈ যাব বিচাৰে। গতিকে জগত দুখন, এখন সৎযুগী সাৰযুক্ত জগত
আনখন হ'ল কলিযুগী অসাৰ জগত। দুয়োখন জগত এই সৃষ্টিতেই হয়। এতিয়া পৰমাংমাই সেই সাৰযুক্ত জগত স্থাপন কৰি আছে। ভাল
বাবু – ওঁম্ শান্তি।